

oleme intressi nime al omast rahast tagasi saanud, 275 rubla ise oma käega wette wiskanud! Oh sa kuri Usfi Brits! Sinu kurja waimu pärast peame nüüd wana aea sees weel kerjama ehk nälga surema! Oh ma rumal, rumal inimene!"

Nenda ägasid ja wigasid Kristian Müller ja tema Lena, mis aga midagi ei aitanud. Raha olli läinud. Mis undi suus, se undi kõhtus. Usfi Brits naeratas iseeneses wana saadana wiisil, öölbdes: "Seda ma teadsin, noh, — said ommeti mõned kustrud nattuke kergitud. Kes neid kaskis ni rumalad ja ahned olla? Oleksid jo raha muidu allitada lastnud, nenda sai ommeti inimeste sekka. Oh ho! ega mind ilma asjata Usfi Britsiks ei üita."

Wana Mülleril ja tema Lenal jäi nende ahastuses tuba kitsaks, tõttasid wälja jalutama. Lena ei tahtnud mahajäada, sest Kristiani meeled allasid juba segama, ni olli se oop temal südamesse läinud. "Oleks mo raha tulesse ehk wette jäänud, ma ep oleks sõna lausunud, waid oleksin Hiobiga üttelnud: Jumal on annud, Jumal on wõtnud, Jumala nime olgu kiidetud. Aga nüüd — hu! Usfi Brits — kaupmees K. — wiisim ise — kõigest ilma — lähme wälja, waata, hu! — tuba langeb kaela! Ibe äre — jõe äre! — wesi sügaw — soe — seal rahu — hu!"

Lena ehmatas ära, ütles: "Kristian, mis sul on? sõge, mis janski juttu sa aead? Lähme wälja, ehk õues tuule käes lähäb paremaks." Nad läksid.

Õues näitas ka nattuke paremaks minewad. Nad läksid möda jõe kallast üles. Ühes kohas olli kallast järsk ja wesi sügaw. Seal jäi Kristian äkkiste seisma ja ütles:

"Lena, sa oled minuga peale 40 aastat ühes tööd teinud ja waewa näinud, kas tahad mind nüüd wana-duses mahajätta?"

"Ei elades!" ütles naene nuttes.

"No ea kül, lähme siis mõlemad ühes oma poea jure — tule minuga jölle.

"Jumal anna andeks! Uu jah, Kristian, ega sina ommeti seda ei akka tegema? — Appi! appi!"

"Mis abi sa karjud? Üijad ja Usfi Britsu wõi kaupmeest Ko? Need ep meid sisse lükkawad. Tule Lena!"

"Oh Jumal, Jumal! mis ma nüüd pean tegema? kisedas naene ja oidis mehe käest kinni. Appi, kuuljad ja nägejad, appi! Kristian on ulluks jäänud, tahab ennast äraupputada — appi!"

"Äh, äh, äh!" irwitas segane mees, "üija Usfi Britso!"

Lena akkas süllega ta ümber, ütles wärisedes: "Kulla pai Kristian, palu ommeti enne weel Issa meie! Sa tahad irmus pattu teha ja — —"

"Mina ei — mõista enam paluda — wette!"

"Ota, mina palun sulle ette — Kristian, ota nüüd!"

"Issa meie, kes sa oled taewas — pühitsetud sugu sinu nimi — Kristian pane käed risti — tulgu meile sinu riit — sinu tahtmine sündku — —"

"Jah, tema tahtmine sündku!" üidis wõeras eal põsa takka wabele, ja kohkund paar nägi üht noort Saksa enese juure astuwad. "Aga se ei ole mitte Jumala tahtmine, et inimene enesele peab otša tegema. Mis teil wigad on wanakesed?"

Nüüd kuktus naese süda keele peale ja rääkis kõi oma ahastust ja õnnetust üles.

"Se võib tibe — wäga tibe olla" — ütles wõeras. "Aga Jumal elab alles, kui ta õnne annab, ehk ma wõin teid awitada. Minu nime on Ankur ja olen adwokat. Lähme teie korteri tagasi, näidake mulle kaupmehe wõlakirja — katsume ommeti."

Nemad läksid nüüd kolmeks linna tagasi.

Kolm päwa elasid wanakesed kartuse ja lootuse wa-